

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge § 15 i den under 13. November f. A. allerhøjest stadfæstede islandske Lov om Varemærker kan der ved kongelig Anordning under Forudsætning af Gensidighed tilstaaes næringsdrivende udenfor Island paa visse Betingelser samme Beskyttelse for Varemærker, som tilkommer næringsdrivende paa Island. Under Henvi- ning til denne Bestemmelse har Ministeriet for Island henstillet, at der søges tilveje- bragt Hjemmel for at tilstaa islandske næringsdrivende Varemærkebeskyttelse i Kongeriget. Saadan Hjemmel haves ikke i den gældende Varemærkelov af 11. April 1890. Naar det i denne Lovs § 2 er be- stemt, at Varemærkeregistret føres som hidtil for *hele Riget* i København, kan der efter den ved Lov af 2. Januar 1871 § 3, jfr. Lov af 5. Januar 1874, fastsatte stats- retlige Ordning af Islands Forfatningsfor- hold ikke ved de fremhævede Ord være sigtet til andet end det egentlige Konge- rige Danmark i snevrere Forstand, og i Overensstemmelse hermed maa Ordene *heri Riget* i § 1 forstaaes. At denne Opfattelse er rigtig, fremgaar ogsaa deraf, at der i Varemærkelovens §§ 15 og 19 er truffet særlige Bestemmelser med Hensyn til de dansk-vestindiske Øer og Færøerne. Paa den anden Side kan heller ikke Bestem- melsen i Lovens § 14 om Varemærke- beskyttelse for dem, der *udenfor Riget* drive Næring, finde Anvendelse paa island- ske næringsdrivende. Om end det nemlig kunde synes naturligt at forstaa Ordet *Riget* her i samme Betydning som i §§ 1 og 2, er en saadan Forstaaelse dog neppe rigtig, idet det i § 14 ellers stadig brugte Udtryk *den fremmede Stat* synes at ude- lukke Bestemmelsens Anvendelse paa Is- land, jfr. Lov af 2. Januar 1871 § 1.

Idet der herefter udkræves særlig Lov- hjemmel for at kunne tillægge islandske næringsdrivende Varemærkebeskyttelse her i Landet, og idet man har anset det øn- skeligt, at saadan Lovhjemmel tilvejebrin- ges og dermed Muligheden for, at nærings- drivende i Kongeriget kunne opnaa Be- skyttelse paa Island, har man i det fore- liggende Lovforslags § 3 foreslaaet en der- til sigtende Ændring i den gældende Vare- mærkelovs § 15, hvorefter samme Bestem- melse kommer til at gælde for Island som

for de dansk-vestindiske Øer. Man skal angaaende den foreslaaede Bestemmelse yderligere bemærke følgende.

Da den islandske Varemærkelov i alt væsentligt er stemmende med den her gældende Varemærkelovgivning, vil den Be- skyttelse, der kan opnaas for her hjemme- hørende næringsdrivende, i Hovedsagen blive den samme som den, de kunne faa her. Med Hensyn til Betingelserne for at opnaa Beskyttelse paa Island, er der imid- lertid ikke i den islandske Lov gjort nogen Forskel mellem Kongeriget og fremmede Stater, og det kræves saaledes, navnlig af Anmeldere udenfor Island, at de for alle Sager, som angaa Varemærket, skulle ved- tage Reykjavik Byting som Værneting, samt opgive en paa Island bosat Fuld- mægtig til paa deres Vegne at modtage Søgemaal. Det vilde herefter i og for sig være tilstrækkeligt at aabne Adgang til under Forudsætning af Gensidighed at til- staa islandske næringsdrivende Varemærke- beskyttelse under Iagttagelse af tilsvarende Regler til de i Lov af 11. April 1890 § 14 fastsatte. Det er imidlertid anset mere hensigtsmæssigt at overlade til vedkom- mende kongelige Anordning at fastsætte de nærmere Betingelser, hvorved der navn- lig vil haves Hjemmel til uden Lovforan- dring at indrømme saadanne Lempelser i Betingelserne, som eventuelle Forandringer i den islandske Lov maatte foranledige.

Idet Regeringen saaledes har ment at burde fremsætte Lovforslag i denne Hen- seende, har man anset det rigtigst ved samme Lejlighed at søge enkelte mindre Ændringer foretaget i Loven af 11. April 1890, navnlig saaledes, at den i denne Lovs § 10, 3die Stykke, fastsatte Frist af 4 Maaneder, inden hvilken Sag angaa- ende Tilegnelse af et Varemærke skal rejses, forlænges til et Aar, hvilken Frist ogsaa findes i den tilsvarende Bestemmelse i den islandske Varemærkelovs § 11, 3die Stykke. Det er i saa Henseende af Regi- strator af Varemærker fremhævet, at Erfar- ingen jævnlig har vist, at den gældende Frist ikke er tilstrækkelig til at sikre vedkom- mende næringsdrivende mod Tilegnelser af deres ikke registrerede Mærker. Paa den stedfundne Bekendtgørelse om Registre- ringen af hans Varemærke for en anden